
“Silentium” tęsia unkalnių autentiškų amatų pristatymą

8 Nemirtingieji

Ši žydinti gražu pavasari domimės rankų darbo šokolado gamyba kuriame - 3 šokolado receptūras su uogomis ir maistažolėmis.

1. "8 nemirtingieji" rankų darbo šokoladas su uogomis pagal kinų

16a. autentiškas receptūras

Aštuoni nemirtingieji (八仙 Bāxiān), pagal daoizmo mokymą, yra grupė žmonių, kurie gyveno mirtingųjų gyvenimą žemėje (kai kuriais atvejais tai buvo tikros istorinės asmenybės), ir vėliau pasiekė nemirtingumą skirtingais būdais. Dabar jie leidžia amžinybę kartu.

Liaudies pasakojimuose nemirtingieji vaizduojami kaip grupė keliaujančių žmonių, kurie patiria įvairius stebuklingus nuotykius (In Bloomsbury Dictionary of myth 1996). Taip pat legenda sako, jog Aštuoni nemirtingieji gyvena Penglajaus kalnuose (蓬萊山 Pénglái shān) (mistiniai kalnai kinų mituose). Kiekvienas nemirtingasis turi talismaną, kuris gali būti panaudotas kaip ginklas prieš blogį, ar kaip įrankis išgelbėti žmogui. Ypač populiarūs ir žinoma istorija apie Aštuonis nemirtinguosius yra pasakojimas, kaip jie keliavo į povandeninę jūrų karalystę, kurioje gyveno jūros karalius drakonas. Nemirtingieji ėmė savo talismanus į vandenį, kurie pavirto į povandenines valtis. Aštuonis nemirtinguosius kelionėje užpuolė jūrų drakonas su sūnumis, tačiau jie magijos pagalba nuvijo juos ir pasiekė savo tikslą.

„Pasakojama, jog Aštuonių nemirtingųjų legendos buvo žinomos jau Dzin dinastijos (晋朝 Jìn Cháo) laikais (317-420). O valdant Yuan dinastijai (元朝 Yuán Cháo) (171-1368) apie juos jau buvo kuriama daug spektaklių. Vis dėl to, Aštuoni nemirtingieji populiariausi tapo, kai Wu Juantai (Wu Yuantai) iš Mingų dinastijos (明 Míng Cháo) dinastijos (1368-1644) parašė novelę pavadinimu „Kelionė į rytus“ (Dong Youji)“

„Pasakojama, jog Aštuonių nemirtingųjų legendos buvo žinomos jau Dzin dinastijos (晋朝 Jìn Cháo) laikais (317-420). O valdant Yuan dinastijai (元朝 Yuán Cháo) (171-1368) apie juos jau buvo kuriama daug spektaklių. Vis dėl to, Aštuoni nemirtingieji populiariausi tapo, kai Wu Juantai (Wu Yuantai) iš Mingų dinastijos (明 Míng Cháo) dinastijos (1368-1644) parašė novelę pavadinimu „Kelionė į rytus“ .

Dabar Aštuoni nemirtingieji yra vieni populiariausių figūrų Kinijos mitologijoje. Legendos apie juos yra pasakojamos novelėse, trumpose istorijose, operoje kaip žodinė tradicija. Yra įvairiausių jų atvaizdų: statulos, porceliano dirbiniai, paveiksluose ir t.t. Žmonės tiki, jog Aštuoni nemirtingieji atstovauja kiekvieną žmonių grupę: vyrą-moterį, jauną-seną, vargšą-turtingą, kilmingą ar paprastą žmogų

Li Tieguai (李鐵拐 Lǐ Tiě Guāi) – pirmasis iš nemirtingųjų, vaizduojamas kaip elgeta su geležiniu ramentu (jo vardas reiškia „geležinis ramentas“). Li Tieguai, gimęs kaip Li Šiuanis (李玄 Lǐ Xuán), gyveno Tangų dinastijoje. Jis buvo labai gražus, stiprus vyras, kuris domėjosi daoizmu. Vieną dieną Laodzi (老子 Lǎozǐ) pakvietė Li Šiuanį į nemirtingųjų susitikimą Hua kalne (華山 Huà Shān). Jau tada Li Tieguai galėjo atskirti savo dvasią nuo kūno, taigi į nemirtingųjų susitikimą jis nusiuntė tik savo dvasią. Prieš iškeliaudamas, jis prisakė savo tarnui Jang Dzi saugoti jo kūną septynias dienas ir jei iki tol jis negriš, tai reikš, kad jis pasiliko su nemirtingaisiais, tad kūną

reikės sudeginti. Šeštą dieną Jang Dzi gavo žinią iš savo artimųjų, kad motina serga ir gali greit mirti. Li Šiuanis atrodė negyvas, taigi jo tarnas kremavo kūną ir išėjo pas motiną. Septintą dieną grįžusi Li Šiuanio dvasia neberado savo kūno ir turėjo greitai susirasti pakaitalą, kad neišnyktų visai. Netoli miške ji rado neseniai mirusio luošo elgetos kūną į kuri įėjo. Kadangi elgetos koja buvo luoša, Li Šiuanis turėjo ramstytis geležiniu ramentu, dėl ko ir buvo pramintas Li Tieguai – „Li Geležinis ramstis“.

Po šio įvykio Li Tieguai gyveno rojuje su Laodzi. Vieną dieną pamatęs savo mokytojo bizoną Li Tieguai užsimanė pajodinėti. Tačiau gyvulus ištrūko ir pabėgo į žmonių pasaulį. Tai sužinojęs, Laodzi labai supyko ir išsiuntė Li Tieguai į žemę, iš kur jis galėjo grįžti tik padaręs daug gero ir padėjęs žmonėms jų kančiose. Savo ilgoje kelionėje po žemę Li Tieguai mokė kitus kandidatus į nemirtinguosius, tokius kaip Han Džongli, He Siangu, Džang Guolao, Fei Džangfang ir netgi Jang dzi, sudeginusi jo kūną. Li Tieguai yra ligotų ir žmonių su negalia globėjas.

Liu Dongbinas (呂洞賓 Lǚ Dòngbīn) – visų nemirtingųjų vadas, vaizduojamas su kalaviju ant nugaros, kuriuo jis gali nugalėti blogį, ir „debesų šluotele“ rankoje, kuri rodo, kad jis gali skraidyti ir vaikščioti po debesis.

Kai Liu Dongbinas gimė, jo tėvų namus užpildė dangiški aromatai ir muzika, balta gervė nusileido iš dangaus ir išnyko jo motinos iščiose. Jis išaugo į labai talentingą ir inteligentišką jaunuolį, tačiau jam niekaip nepavykdavo išlaikyti valstybinio egzamino. Po to, kai trečią kartą neišlaikė egzamino, Liu Dongbinas nusprendė paskandinti savo nusivylimą nueidamas į vynuę. Ten jis sutiko storą daoistų šventiką, kuris prisistatė esąs Jufangas iš Džongnano (終南 Zhōng nán) kalno. Šis pradėjo įtikinėti vaikina pamiršti savo ambicijas ir sekti jį Dao kelyje.

Tačiau Liu Dongbinas nesusidomėjo ir užmigo, palikdamas šventiką virti soras. Sapne jis pagaliau išlaikė valstybinį egzaminą ir tapo premjeru, turėjo daugybę sugulovių ir palikuonių. Deja, jis padarė sunkų nusikaltimą, už kurį buvo ištremtas ir jo visas turtas konfiskuotas. Tada Liu Dongbinas atsibudo ir pamatė besišypsantį

šventiką žiūrint į jį: „Aš vis dar verdu savo soras, o tavo visas gyvenimas prabėgo sapne“. Jaunuolis nustebo – iš kur dvasininkas žino, ką jis sapnavo. Tačiau šventikas tęsė toliau: „Tavo sapnas buvo pilnas šlovės ir kartėlio, penkiasdešimt metų yra niekas – akimirksnis. Tikrąją gyvenimo prasmę galėsi atrasti tik paskyręs save tikėjimo keliui“ (Yanjia, Hu 1995). Liu Dongbinas prašė Jufangą padaryti jį savo mokiniu. Dvasininkas nesutiko: „Tavo protas ir dvasia yra vis dar nepasiruošusi. Tau reikia lavintis dar kelis metus, aš susirasiu tave, kai ateis laikas.“ Liu Dongbinas paliko savo ambicijas tapti valstybės tarnautoju ir gyveno atsiskyres, tobulėdamas Dao kelyje. Išlaikęs dešimt Jufango paruoštų išbandymų, tapo jo mokiniu, o po kurio laiko prisijungė į nemirtingųjų tarpą. Jufangas iš tiesų buvo Han Zhongli, vienas iš aštuonių nemirtingųjų.

Liu Dongbinas yra kirpėjų globėjas.

He Siangu (何仙姑 Hé Xiān Gū) – vienintelė moteris iš nemirtingųjų. Ji gyveno Tangu (唐 Táng) dinastijos laikais, valdant imperatorei Vu (Wu) (684–705). Kai gimė He Siangu, buvo pastebėta, jog šeši plaukai auga lyg karūna aplink jos galvą. Nors sakoma, jog ji daugiau plaukų ir neturėjo, tačiau ji paprastai vaizduojama su plaukais. He Siangu buvo išrinkta gyventi Junmulingo (Yun-mu Ling) kalne. Šiame kalne ji rado akmenį, pavadintą „Motinos perlu“ (yün-mu shih). Sapne ji pamatė dvasią, kuri liepė valgyti sumaltų akmenėlių miltelius. Taip darydama ji galės tapti lengva ir nemirtinga. He Siangu pakluso apsireiškusiai dvasiai ir taip pat pažadėjo sau skaistų gyvenimą. Nuo tų miltelių ji tapo itin lengva ir kuri laiką skraidė nuo vieno kalno link kito, naktį nunešdama savo mamai vaisius, surinktus kalnuose. Vėliau mergina suprato, kad jai nebereikia valgyti, jog išgyventų. Šią istoriją išgirdo imperatorė Vu, kuri pakvietė He Siangu atvykti į rūmus. Tačiau netikėtai, keliaujant pas imperatorę, ji tapo nemirtinga (Werner 1922). Dabar tikima ją šluojant persikų žiedlapius nuo dangaus karalystės rūmų. Vaizduojama su persiko vaisiumi arba lotosu rankoje Cao Guodziu (曹國舅 Cáo Guó Jiù) – kariuomenės vado sūnus ir Songu dinastijos imperatorės brolis. Pasakojama, jog Cao Guodziu buvo labai nusivylęs savo jaunesnioju broliu, nes jis garsėjo blogu elgesiu. Nepaisant visų išpėjimų, jis atsisakė pasikeisti ir galiausiai buvo apkaltintas žmogaus nužudymu. Cao Guodziu, nusivylęs ir sugėdintas

tu, kas įvyko, nutarė tapti atsiskyrėliu. Išėjo gyventi į kalnus, kur galvą ir kūną pridengė tik lapais. Vieną dieną jį aplankė nemirtingieji Liu Dongbinas ir Džongli Čiuanas. Jie paklausė, kodėl jis atsiskyręs ir ką daro. „Aš užsiimu kelio paieškos studijavimu,“ - atsakė atsiskyrėlis. „Tas kelias, kur jis yra?“ - paklausė jie. Cao Guodziu parodė į dangų. „Kur yra dangus?“ - tęsė keliautojai. Jis parodė į savo širdį. Svečiai nusišypsojo ir pasakė: „Širdis yra dangus, o dangus yra kelias.“ Tuomet jie davė Cao Guodziu vaistų tobulybei, taip duodami jam teisę tapti išrinktuoju. Po kelių dienų Cao Guodziu tapo vienu iš nemirtingųjų (Werner 1922). Šis nemirtingasis vaizduojamas vilkintis vyriausybinę uniformą ir turintis nefritinę lentelę, kuri parodo jo aukštą statusą. Turi leidimą bet kada įeiti į karaliaus rūmus. Taip pat jis yra teatro bei aktorių globėjas.

Lan Caihe (藍采和 Lán Cǎihé) – jaunas hermafroditas, dažniausiai vaizduojamas su pintine gėlių, kuri asocijuojama su ilgaamžiškumu ir mirtingojo gyvenimo trumpumu.

Lan Caihe buvo jaunas elgeta, gyvenęs Tangu dinastijoje. Jis prašydavo išmaldos dainuodamas ir pritardamas sau cimbolais. Lan Caihe ir žiemą, ir vasarą nakvodavo lauke. Vieną dieną išėjęs į kalnus, prie lelių tvenkinio jis pamatė gulintį seną sunkiai sužeistą vyrą, iš kurio žaizdos pilve sunkėsi juodas kraujas ir pūliai. Lan Caihe labai jo pagailo, tad jis iščiulpė pūlius ir sutvarstė žaizdą. Senasis vyras pabudo ir paprašė atnešti vandens iš tvenkinio. Vaikinas sutiko ir pasėmė vandens savo krepšiu. Tačiau benešant visas vanduo išbėgo. Sužeistasis jį apšaukė ir liepė užtaisyti krepšio skylę tvenkinio purvu. Lan Caihe labai susigėdęs pakluso. Šį kartą vanduo neišbėgo, bet buvo drumzlinas. Senolis išbarė jaunuolį ir apkaltino jį norint nunuodyti tokiu vandeniu. Lan Caihe jau nebežinojo ką daryti, bet tada pamatė gražią besišypsančią merginą su lotosu rankoje, kuri pasidomėjo, kas jam nutiko. Vaikinui papasakojus, gražuolė paklausė, ar jis pyksta ant sužeistojo dėl jo grubių žodžių. Lan Caihe atsakė, kad tikrai ne, norintis tik palengvinti jo kančias, bet nežinantis kaip. Mergina nusijuokė ir pasiūlė panaudoti lotoso lapus skylėms uždengti. Jaunuolis taip ir padarė. Šį kartą vanduo neišbėgo ir buvo švarus. Nuplovus sužeisto vyro žaizdas, jis paliepė vaikinui išgerti likusį vandenį. Lan Caihe išgėrė vandenį ir pasijuto toks lengvas, kad

net galėjo pakilti į orą. Tą momentą mergina pasakė, kad jis tapo nemirtinguoju ir kartu su senuoju vyru pakilo į orą. Vėliau Lan Caihe sužinojo, kad sužeistas vyras buvo Han Džongli, o gražioji mergina – He Siangu.

Lan Caihe yra floristų ir sodininkų globėjas.

Han Siangdzi (韩湘子 Hán Xiāngzi) – tai vienas iš aštuonių nemirtingųjų, kuris dažniausiai vaizduojamas su gėlių puokšte arba sėdintis šalia nemirtingumą simbolizuojančio persikų medžio.

Istorija pasakoja, kad Han Siangdzi buvo Han Ju (韩愈 Hán Yù) – didžiojo valstybės veikėjo, filosofo bei poeto sūnėnas. Paties gyvenusio žemėje Han Siangdzi vardas buvo Čing Fu (Ching Fu). Tikėtina, kad jis buvo reali istorinė asmenybė, gyvenusi Tangu dinastijos laikais. Taip pat kai kurie mitai teigia, kad Han Siangdzi galėjo būti vienintelė moteris iš Aštuonių nemirtingųjų (dažniausiai visose ikonografijose

šis (arba ši) nemirtingasis vaizduojamas jauno, tyro, moteriškų bruožų veido). Jį dar vaiką patikėjo dėdės globai, tam, kad būtų mokomas ir ruošiamas viešam egzaminui – tuo metu labai populiariam egzaminavimo būdui. Gabumu ir žygdarbiais jis pranoko net gi savo mokytoją Han Ju.

Didžiausias Han Siangdzi žygdarbis buvo savo dėdės gyvybės išgelbėjimas. Prieš įvykstant nelaimėi, jis perdavė savo mokytojui gėlę su aukso raidėmis išmargintais lapeliais, ant kurios buvo parašyta: „Pasiklydęs Čin kalnuose, aš negaliu rasti kelio; sniego pusnys užstoja man taką, ir mano žirgas toliau eiti negali“ (Yetts 1916, p. 773). Mokytojas, nesupratus tokių Han Siangdzi žodžių, paklausė, ką jie reiškia, tačiau šis tik nuramino jį ir pareiškė, kad tuojau pat viskas išaiškės. Netrukus Han Ju buvo nubaustas imperatoriaus (dėl to, kad peikė budistinę mokyklą) ir ištremtas į kalnus. Keliaudamas pasiklydo ir nežinojo kaip sugrižti, nes užkritusi sniego lavina neleido niekur pajudėti. Tuo metu pasirodė Han Siangdzi ir akimirksniu ištirpdė sniegą, atlaisvindamas mokytojui kelią namo.

Kitas šaltinis teigia, kad kai Han Siangdzi buvo jaunas, tapo Liu Dongbin mokiniu. Begyvendamas pas Dongbin, vieną gražią dieną jaunuolis norėjo apsidairyti po apylinkes ir įlipo į stebuklingą persikų medį, tačiau nukrito nuo jo šakos, mirė ir tapo nemirtingu. Todėl, kaip jau ir minėta, Han Siangdzi yra vaizduojamas sėdintis prie persikų medžio arba su mėlynų gėlių puokšte.

Džang Guolao (张果老 Zhāng guǒ lǎo) – arba senasis Džang Guo, yra dar vienas iš aštuonių nemirtingųjų grupės, kuris lengvai atpažįstamas iš keisto jo rankose laikomo instrumento – žuvies būgno (鱼鼓 Yú gǔ). Tai mušamasis instrumentas, egzistavęs senovės Kinijoje, jis susidėdavo iš dviejų cilindrų (kurie dažniausiai buvo gaminami iš bambuko), aptrauktų žuvies arba gyvatės oda. Taip pat Džang Guolao vaizduojamas jojantis ant balto asilo arba mulo.

Pasakojama, kad Džang Guolao gyveno kaip atsiskyrėlis Čungtiao kalne ir dažnai klajodavo tarp dviejų Fen ir Čin upių slėnių. Šitaip atsiskyręs, jis praktikavo ilgaamžiškumą. Džang Guolao neslėpė savo meilės vynui ir vyndarystei. Taip pat, jis labai mėgo kovos menus, iš kurių ir išvystė girto meistro kovos techniką. Po jo mirties, žmonės teigė, kad yra matę Džang Guolao keliaujantį tūkstančius kilometrų per

dieną ant savo asilo. O esą, kai jis norėdavo eiti pėsčiomis, pasiimdavo savo asilą ant rankų, sulankstydavo jį į popieriaus skiautę ir įsidėdavo į krepšį.

Džongli Čiuanas (钟离权 Zhōnglí Quán) – šis išminčius kinų mitologijoje dažniausiai vaizduojamas kaip pusnuogis storas vyras, su vyno taure arba vėduokle padaryta iš arklio karčių ir paukščio plunksnų.

Pasakojama, kad gimus Džongli Čiuanui, jį į žemę atlydėjo akinama šviesa. Berniukas gimė labai protingas ir praėjus vos kelioms dienoms pradėjo kalbėti. Suaugęs Džongli Čiuanas pasekė savo tėvo pėdomis ir tapo teismo patarėju, dalyvavo patariant Hanų dinastijos (汉朝 Hàn cháo) generolams karuose. Egzistuoja daugybė mitų kaip Džongli Čiuan tapo nemirtinguoju: nuo to, kaip Džongli įveiktas mūšyje pabėgo ir susipažino su penkiais išminčiais, kurie jam papasakojo apie nemirtingumo doktriną, iki to, kad vieną dieną jis medituodamas akmeninėje sienoje pamatė plyšį ir jame rado raštą apie nemirtingumo praktikavimą.

Daugelyje mitų Džongli Čiuan naudojami savo didžiule vėduokle tam, kad prikeltų numirėlius ir akmenis paverstų į auksą arba sidabrą.